

FERENCES

KÖZLÖNY

1938 július hó

XVIII. é

TARTALOM :

- Terciárius naptár.
Huszár Károly: Csodálatos éjtszaka volt . . .
P. Forintos Lőrinc OFM.: A III. rend és Jézus Szent Szíve.
Egy terciária naplójából.
Dr. Brana János: Eucharisztia és orvos.
Perazzo Péter Pál terciárius.
P. König Anaklét OFM.: P. Linusz.
P. Árvavári Agnellusz OFM.: Lelki méltóságunk.
Pálffy Erzsébet grófnő: Anna nővér.
Dr. Magnin Elekné: Ferences örvendezés borus napon.
Békés Józsefné: Az Eucharisztikus Kongresszus egyik élménye.
P. Roznik Rajnér OFM.: Krisztus közelében.
Terbe Lajos: Istenem, Te vagy az én mindenem! (Költemény.)
Dr. Balanyi György: A loretoi kérdés.
P. Sall Szilveszter OFM.: A terciárius ifjúság levelesládájából.
Rendi élet.
Könyvekről.
Szerkesztői üzenetek.
A Magyar Szentföld.

Terciárius naptár 1938 július hóra.

1. Jézus szentséges Vérének ünnepe. Elsőpénteki önfelajánlás TBvil.
2. Sarlós-Boldogasszony (Szűz Mária látogatása Szent Erzsébetnél) AF.
8. Portugáliai Szent Erzsébet özv. királyné III. r. TBvil.
9. A gorkumi vértanúk TBvil.
11. Giuliani Szent Veronika II. r. szűz TBvil.
13. Szolánói Szent Ferenc I. r. hv.
14. Szent Bonaventúra bíboros, egyháztanító TBvil.
16. Kármelhegyi Boldogasszony TBvil (akik skapulárét viselnek).
21. B. Angelina III. r. özv. TBvil.
23. Brindisi Szent Lőrinc I. r. hv. TB.
26. Szent Anna asszony TBvil.
27. Martinengói Szent Mária Magdolna II. r. szűz, TBvil.

Erénygyakorlat: Szent Bonaventúráról mondja a himnusz, hogy mindenkiné szívért megnyerte. Mivel? Beszédjét szelídség, modorát könnyedség és természetesség, egész lényét bizonyos krisztusi melegség járta át. Nagy tehetségét elrejtette szerény föllépése, külsejét vonzóvá tette anyagi tisztaléklkütségé. Es mindent csodás egységbe foglalt őszinte szeretete. Van-e nálad egység? Ne felejtöd el, hogy a szeráfi lelkületnek alapja ez az egységésítö, közvetlen, meleg, és minden fölé emelő szeretet!

Terciárius naptár 1938 augusztus hóra.

1. Déli 12 órákor kezdődik a Porciunkulai búcsú.
2. Porciunkulai búcsú. Szent Ferenc rendjének minden templomában elnyerhető annyiszor, ahányszor a templomot meglátogatjuk és 6 Miatyánkot, 6 Üdvözlégyet, 6 Dicsőséget a pápa szándékára elimádkozunk, teljes búcsút nyerhetünk, amelyet a holtakért is felajánlhatunk. Éjjel 12 óráig (36 órán át)
4. Szent Domonkos Atyánk ünnepe TB.
5. Elsőpéntek. TBvil.
7. B. Agathangelusz és Kasszián I. r. vt. TBvil.
9. Vianney Szt. János III. r. plébános TBvil.
12. Assisi Szt. Klára, a II. rend alapítónője. Af. TBvil.
15. Nagyboldogasszony ünnepe. AF. TB.
16. Szent Joáchim, Szűz Mária atyja hv. TBvil.
17. Szent Rókus III. r. hv. TBvil.
19. Szent Lajos püspök I. r. hv. TBvil.
22. Szűz Mária hét örömének (olvasójának) ünnepe AF. TBvil.
25. Szent Lajos (IX.) francia király, a III. rend védőszentje, AF. TBvil.

Erénygyakorlat e hóra: Lélekben naponta látogass el Szent Klára otthonába. Szerény, egyszerű hely a San Damianóban. Figyeljed, miként néz le és kíséri a szent misét. Buzdulj fel újra a napi szentmise hallgatására.

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában és Csehszlovákiában egy évre 5' — P, Jugoszláviában egy évre 50 dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár.

Egyes szám ára: 30 fillér. Megjelenik havonta.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, XII., Heinrich István-utca 3-5. kéziratokat és a lap szellemi részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza. Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postatakaréki befizető lapunk száma: 51.581. Telefon: 165-626.

Csodálatos éjtszaka volt! . . .

A Hősök és a Szentek terén égre emelt kézzel kétszáz-ezer férfi térdelt. Kétszáz-ezer férfi sírt, kétszáz-ezer férfi verte a mellét, kétszáz-ezer férfi negyven nyelven harsogta a Credót, kétszáz-ezer férfi remegve zokogta a Misererét, kétszáz-ezer férfi elragadtatva hívta a Megváltót.

Csodálatos éjtszaka volt!

A Hősök és a Szentek terére zúdultak napkeletről, napnyugatról, forró délről, hithideg északról. A kenyér színe alatt rejtőző Jézus körül kétszáz-ezer férfilelek reszketett. Kínai püspök, japán admirális, hitvalló spanyol, szabadsághős, menekült orosz együtt imádkozott és a háttérben egy ide-tévedt germán a szeméből könnyet morzsolt. A földgolyó minden táján négyszáz millió Krisztus-hívő velünk imádkozott. A pápa nem aludt az éjjel, égő gonddal velünk virrasztott.

Csodálatos éjtszaka volt!

A Hősök és a Szentek terén kétszáz-ezer férfizarándok fordult szembe a sátánnal, minden bűnös megindult. Akit eddig félrevezetett a gyűlölet, az most a Szentostya előtt örök szeretetet fogadott. — Aki eddig Istent káromolt, a nagy Szentség előtt engesztelő imába fogott. — Aki eddig farkas volt, Isten bárányává változott. Elhallgattak a bujtogatók, elnémultak az uszítók, kibékültek a haragvók, az egész világ testvéri kezet fogott. . . . Káin gyilkos keze lehanyatlott, egy reménytelen nemzedék szemében újra bízalom gyulladt. Az öngyilkosság előtt álló emberiségre Krisztus öt sebe sugárzott. A nagy katasztrófa előtt Isten békéjének halvány hajnalpírja fakadott.

Csodálatos éjtszaka volt!

A Hősök és a Szentek terén az örök igazság kopogtatott, az örök szeretet lángolt, az örök élet honvágya lázított, a földi pokol mélységéből az időtlen magasságok örök fénye világolt. Minden gonoszság meglapult, minden erény új szívek után kutatott, minden Saul Pállá változott. A világ minden rejtett zugában, dómokban, falusi templomokban, missziós kápolnában a hívő sereg velünk imádkozott. Akik nem jöhettek ide, lélekben

azok is itt voltak. Az öregeknek ez volt a legszebb napjuk, az ifjaknak új erőt nyújtó élményük s az unokák sírtak, hogy még itt nem lehettek. Az ordások világa Betlehemmé változott, a királyi Vár, a Parlament, a Városháza, az egyetem felett, a felhőkarcolók felett, az üzletházak felett az Eucharisztia jegye tündökölt. A kétségbeesettek világa új hittámaszt kapott, az elsodort holt lelkek világa ismét pünkösdi lángot fogott, Krisztus Király személyesen járt a Duna vizén és a körúton, feléje allelujázott a harangzúgás, a hajókürt és a gyársíp is. Éreztük a mi Urunk közelségét, az Isten ujja megillette szívünket.

Csodálatos éjtszaka volt!

A Hősök és a Szentek tere egyetlen templommá vált, amelyre a hit égboltja borult. Ez az oltár most a világ oltára volt. Földöntúli hullámok áramlását közvetítették a rádiók. A virrasztók várják Krisztus helytartójának szózatát. A spanyol vértanuk főpapja misézett. A szolgálatban lévő rendőrtiszt lekapta hirtelen a sisakot, a gyóntató pap elé borult és ő is velünk áldozott. Egy öreg magyar azon sírt, hogy csak most tudja, hogy egy életen át mennyit mulasztott. Az Úr szolgálói és az Úr népei újra egymásra találtak, háromszáz pap osztotta a Szentostyát. Az égből szállott kenyér valóban Krisztus Teste, Vére, felejthetetlen Agapé volt. Aki ezt a nagy csodát művelte éjjelkor mivelünk, az valóban az Isten Fia. Ilyen világmentő erőfeszítést, ilyen béketermő áldásfakadást, ilyen megújhdást, századok óta nem látott a világ. Ilyen szép éjtszakája, ilyen szép hajnalhasadása még nem volt Budapestnek. Ilyet csak az Eucharisztia adhat.

Csodálatos éjtszaka volt!

A Hősök és a Szentek terén temérdek megtérés volt. Nyilvános nagygyónás, együttes erősfogadás és világraszóló tömegtiltakozás volt ez. Megrögzött templomkerülők, félrevezetett szerencsétlenek, megátalkodott bűnösök egy pillanat alatt visszataláltak Krisztushoz. Az eltorzított keresztiek chaoszában kigyulladt újra az igazi Krisztus-arc. A harsogó férfi imát és a százados szentségi énekek zengését öt világrész rádióin hallgatták. Templomainkban asszonyaink és leányaink, unokáink szentórát tartottak és imádkoztak a férfivilág megtéréseért. A legmélységesebb szertartások át lettek hangszerezve a legmodernebb technikai eszközökkel és a szentségimádást vezető páter felejthetetlen szavait nyolc világnyelven tolmácsolták hangszórókon az idegeneknek. Tökéletes volt minden. A nagy és szent áhítat legmegrázóbb pillanataiban, az Úrfelmutatáskor és a pápai áldás adásánál hallani lehetett a madaraknak a liget fái és bokrai közt Istent dicsőítő dalát. A sötét rémek oduikba bújtak. Fordulása történt itt a világnak. Minden áldozóba az Isten költözött, kétszázezer élő Tabernáculum tért vissza a városba. Mindenki érezte, hogy itt jobbak, tökéletesebbek lettek az emberek, az Eucharisztia egységesítő, kiegyenlítő, megnyugtató, fel-emelő, boldogító valósága mindenki előtt nyilvánvalóvá lett. Az elhanyagolt Isten, az elhagyott Isten, az elárult Isten újra Úr s Király lett a föld felett, valóban

csodálatos éjtszaka volt!

Szent vagy, Uram, szent vagy, minden felett szent vagy!

Huszár Károly.

Boldogok a szemek, amelyek látják, amiket ti láttok. Mert mondom nektek, hogy sok próféta és király akarta látni, amiket ti láttok, és nem látta; és hallani, amiket hallotok, és nem hallotta. (Lk. 10, 23–24.)

Pacelli Jenő bíboros-államtitkár, a pápai delegátus az Eucharisztikus Kongresszuson.

A III. rend és Jézus szt. Szíve.

Írta P. Forintos Lőrincz OFM.

Midőn az Úr Jézus a földre jött és az embereket az Istennel kiengesztelni készült, azt kiáltotta az embereknek: Tüzet jöttem bocsátani a világra és mit akarok mást, minthogy égjen! . . . Ez a tűz a szeretet tüze. A szeretetnek oltárán Jézus maga akart égő áldozatként érettünk meghalni. Azóta az Egyház hűségesen éleszti ezt a tüzet, hogy a szívekben újból és újból felgyulladjon és szeretetlángokban hevüljön. Ezt teszi a Megváltó a szeretet ünnepein, különösen pünkösöd, az Oltáriszentség és Jézus Szíve ünnepén. Jézus tüzet jelentő szeretetét idézi emlékezetünkbe június a szt. Szív és július a szt. Vér hónapja.

A romlatlan katolikus szív nem dacol az isteni Szeretet ihletéseivel, hanem szinte kényszerítve érzi magát, hogy lelke Istene után vágyódjék, áldozatokra és önmegtadadásokra is késznek nyilatkozzék. A lélek végzi munkáját. S a kegyelem támogatásával eljut oda, ami után vágyódik: lassan megtalálja, amit keres. A még egészen el nem fásult lelkeket különösen Jézus szt. Szíve és szt. Vére hódítja magához és vezeti az üdvözülés útjára. A kegyelem indításait a jó Isten a szíven keresztül intézi. Ha ez Jézus szt. Szívétől származik, lehetetlen, hogy a Jézus Vérével megváltott szív érzéketlen maradjon.

Szt. Ferenc gyermekei különös ájtatossággal viseltessenek Jézus szt. Szíve és szt. Vére iránt, amint ezt tette kezdettől fogva szt.

Rendalapítónk. A terciárius bensőbb kötelességgel fűződik a szt. Szívhez, amelynek 1837 óta az I. és II. rendi családdal együtt van felajánlva.

Ha Jézus szt. Szívéről szólunk, egész bensőnk gerjedez a szeretet érzelmétől. És joggal, mert Jézus szt. Szíve szemünk elé állítja mindazt, amit ő végtelen szeretetéből értünk tett. Jézus Szíve tehát a legbensőbb szeretet szemléltetője. Mi más készítette őt ugyanis arra, hogy mindazt magára vállalja, amit értünk tett, attól a pillanattól kezdve, amidőn érettünk mennyei dicsőségét otthagytá, egészen addig, amikor apostolaitól elbúcsúzva égbe szállt, — mint a hozzánk való nagy szeretete. Aki tagadni merné az Evangélium állítását, hogy „szerette övéit, s mindvégig szerette őket” (Ján. 3, 1.), az saját eszének józanságát vonhatná kétségbe. Azért kedves terciárius testvér, meg fogod érteni, ha azt mondom, hogy szt. Atyánk is azok közé a kiváló szentek közé tartozik, akik Jézus szeretetiskolájába jártak tanulni. Az Úr Jézus Kortonai Szt. Margitnak kijelentette: „Szeretetem paradicsomkertjébe plántáltalak, mert hív szolgálomnak. Szt. Ferencnek semmi sem feküdt annyira a szívéen, mint szeretetem. Páratlanul szeretett szeretetemért!” Páratlanok, hasonlíthatatlannak mondja Szt. Ferenc Atyánk szeretetét maga az Üdvözítő s azért méltán megérdemli, hogy szeráfhoz hasonlóknak mondja a világ.

Mi gyullasztotta szeretetre szt. Atyánk szívét?

Az isten Szeretetének mindazon művei, amelyeket Jézus megváltói Szíve lelkünk üdvéért végrehajtott. Folyton ezekről elmélkedett. A betlehemi jászolban és a keresztfán sokat szenvedő Jézus, a szent-ségeken, főleg az Oltáriszentségben lelkünket védő, szerető és megszentelő Üdvözítő lelki átélése annyira hevítette keblét, hogy a szabadba kellett mennie és ott az ég alatt oda kiáltotta erdőnek, mezőnek: „Sírok, mert a Szeretetet nem szeretik!” Azért ismételte ezt a szép dalt oly sokszor halála közeledtével: „Oh, mily csodálatos érzés ez szívemnek: odaadtam szívemet Jézus Szívének, és szívem az ő Szívével egyesül, mert nem gondolhatok s nem érezhetek már mást mint Ő! Jézus meghalt érettem! Mily boldogító érzés ez szívemben, mert úgy érzem, hogy egybeolvadok, hogy Vele egyesülve maradjak.” Így egyesülten fogadta Megváltónk őt sebhegyét. A szív már lelkében Jézushoz tette hasonlóvá, s a külső hasonlóság legszebb bélyegét is reá akarta nyomni.

Mire tanít ez terciárius testvér? Arra, hogy szeráfi Atyánk példájára mi is merítsünk Jézus szt. Szívéből szeretetet. Innen gyuladjon a mi szívünk is szeretetre, mert Jézus szt. Szíve a szeretet lángoló tűzhelye. Ricci Szt. Katalin egy elragadtatásában a mennyországban szemlélte a szentek túlaradó boldogságát. Mint szeráfi Atyánk különös tisztelője kereste őt mennyei dicsőségében, de nem találta. Midőn a szent maga kérdezte Jézust, hol van a szeráfi Atya, Jézus szétnyitotta mellét és szívére mutatva azt mondotta: „Lásd, itt van Szt. Ferenc!” Akár szóserint, akár jelképesen értjük ezt, minden bizonnyal jelzi Szt. Ferenc Atyánk legbensőbb viszonyát Jézus szt. Szívével.

E szt. Szívéből merítette ama üdvötbiztosító életszabályokat, amelyek III. rendje szellemét alkotják. Mindent, amit az emberi lelkekért tett, lángoló szeretetének volt bizonyítéka. Ama szere-

letnek, amelyet ő is, miként Szt. János apostol, Jézus Szívéből merített.
Mily előny ez a terciáriusok számára, hogy Jézustól így kitüntetett Atyának lehetnek gyermekei, aki XIII. Leó szerint „Krisztus kedvence és különös kitüntetés folytán képmása és oly szent volt, akinek inkább angyali, mint emberi nyelvek zenghetik dicséretét, akit a szeráfi névvel tisztel az Egyház.”

E nagy Atya gyermeke lévén, légy rajta, hogy a te szíved is oly szeretettől égjen, mint az övé. Eléred ezt, ha mint e szeretet szabályát, megtartod a III. rend szabályait. Ezek Jézushoz vezetnek és Jézusnál megtartanak.

Egy terciária naplójából.

Eva Lavallière, Páris egykor ünnepelt művésznője, a világháború után búcsút mondott a színpadnak, belépett Szent Ferenc harmadikrendjébe és szigorú bűnbánó életet élt. Ezt jegyezte naplójába:

Kedvenc nevem: Jézus.

Kedvenc ételem: az angyalok Kenyere.

Kedvenc illatom: a tömjén.

Kedvenc sportom: a térdhajtás.

Kedvenc vidékem: a Kálvária hegye.

Kedvenc erényem: az alázatosság.

Kedvenc könyvem: az Evangélium.

Kedvenc színem: a fehér és vörös, a tisztaság és a szeretet.

Kedvenc ékszerem: a rózsafüzér.

Hazám: a mennyország.

Vezetőm: a Szentlélek.

Tulajdonom: a sír.

Leghőbb vágyam: Jézust szeretni.

Leghőbb célom: Jézus.

Mi indít csodálkozásra: az Ő irántam való szeretete.

Mi indít szomorúságra: hálátlanságom.

Főhibám: magamról beszélni.

A tiszta szeretet kulcsa: Fiat, legyen!

Mi vagyok: nyomorult féreg.

Ha neked kellene felelned e kérdésekre, vajjon hogyan hangzana őszinte vallomásod?

Az Egyház alvó tagjai.

— Hogy nem mennek a dolgok úgy, amint kellene, — mondta a birminghami püspök — annak az az oka, hogy a keresztényeknek igen-igen nagy száma nem a küzdő, hanem az alvó egyházhoz tartozik. Halott terhek Szent Péter hajójában: cipelik őket, de ők maguk semmit sem tesznek, ami a hajó előhaladását segítené!

Te is az Egyháznak alvó tagja vagy?

Eucharisztia és orvos. *)

Írta Dr. BRANA JÁNOS ny. tábornokorvos, egyetemi tanár.

— Mikor pedig bement Kafarnaumba, egy százados járula hozzá, kérvén Őt és mondván: Uram! szolgám inaszakadtan fekszik házámban és kegyetlenül gyötrődik. Mondá neki Jézus: Megyek és meggyógyítom őt. És felelvén a százados, mondá: Uram! nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én szolgám... És mondá Jézus a századosnak: Menj, és amint hittél, úgy legyen neked. És meggyógyult a szolga abban az órában. Mt. 8, 5—8, 13.

Ezeket, a legmélyebb hitből, legtisztább lelki meggyőződésből eredő szavakat legelőször egy pogány római birodalmi tisztnek szájából hallatja az Úr olyan időben, amikor a birodalom hatalmi dicsőségének teljében ragyogott, amikor a pogány istenek könnyű és kényelmes tisztelete a lelki élet krisztusi magaslatait még nem ismerte. Ezeket a legnagyobb alázatról tanúskodó szavakat egy pogány tiszt mondja először, hogy utána milliók és milliók ajkán hangozzanak el az Úr oltáránál a világ végezetéig.

Semmisége, méltatlansága tudatában a pogány kafarnaumi százados a még földön járó Istenember előtt hull térdre, hogy utána a lelki és testi gyógyulást keresők milliói az eucharisztikus Jézus előtt ugyanezt tegyék. Talán nem véletlen, hogy a szentáldozást megelőző szavakat a római birodalom egyik katonájától örököltük, és az sem véletlen, hogy e hitvalló szavak elhangzása után aránylag rövid idő múlva a szédítően hatalmas pogány birodalom császárjaival, isteneivel, magasan szárnyaló klasszicizmusával és bölcséletével együtt a Messiás lábához borul és töredelmes confiteorral megvallja Őt. Csodálatosak és kifürkészhetetlenek, Uram, a Te utaid. A próféták évezredek át várnak, megénekelnek, megjósolnak. Végre eljössz, és éppen az a nép, amely jövedeledet leginkább szomjúhozta, minden reményét, megváltását Tőled várta, — félreismert,

És mi történik?

A római birodalom pogánysága, amely az eljövendő Messiásról mitsem tud, amely a pogány istenek változatos és kényelmes tiszteletében szinte megingathatatlannak látszik, Benned a megalázott, fölleszített és idegen Krisztusban felismeri az Isten Fiát, felismeri a világ Megváltóját. A büszke Róma, ahonnan valamikor a pogány kultusz és római világhatalom hódító útjára indult, a krisztusi tanok bölcsőjévé, majd anyjává válik. Péter, az egyszerű halász megéri, megérti, hogy a megváltás isteni ténye nemcsak a Messiást váró fajnak, hanem az egész emberiségnek szól. Az egyszerű, de a Szentlélek erejétől megerősített halász a világ központjába megy és megkezd a legnagyobb, a legcsodálatosabb munkát, az Anyaszentegyház mindenekét átfogó és minden idők felett diadalmaskodó

*) Ez az előadás elhangzott: A magyar kath. orvosok Szent Lukács Egeszségügyi kongresszusi díszülésén.

megalapozását, megszervezését. És megtörténik az emberi értelemmel alig felfogható csoda. A félreismert, megalázott Messiás a világok Urává, a gyalázat fája áldás, dicséret és dicsőítés tárgyává, a megváltott emberiség diadaljelvényévé válik.

Hisszük, Uram és valljuk, hogy Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia, aki nemcsak jöttél és megváltottál, hanem az utolsó vacsora szavai szerint itt is maradtál köztünk és folytatod a megváltás, a megszentelés művét a világ végezetéig, amíg a bűnös emberiségnek erre az engesztelő áldozatra szüksége lesz. De Te, Uram, nemcsak itt maradtál köztünk, hanem végtelen atyai gondosságból, szeretetből velünk és bennünk is akarsz élni. Millió és millió hajlékba térsz be naponta, hogy megváltásod végcélját, Isten országát előkészítsd, biztosítsd számunkra. Gondoskodtál, Uram, Anyaszentegyházad útján arról is, hogy törvényeid az idők végezetéig az emberiség közkincsévé válhassanak. Gondoskodtál oly kegyelmi eszközökről is, amelyek a gyenge, törékeny, sok lelki veszélynek és megpróbáltatásnak kitett embert a Te utaidon, a Te igazságaidban megtarthassák. Törvényeid, Uram, amelyek a felületes szemlélő előtt nehezen elviselhetőek, a test és lélek kilengéseit korlátok közé szorítóknak látszanak: a népek, nemzetek boldogulásának legbiztosabb pilléreivé váltak, és a gyakorlatban a legegyszerűbbeknek, a legtermészetesebbeknek, a legkönnyebben kivihetőeknek bizonyultak. Törvényeid, erkölcsi felfogásod nélkül, Uram, fáradtak, testi, lelki betegek vagyunk, törvényeiddel ellenben könnyen szárnyalunk, mert Veled és Általad adva van: az út, az igazság és az élet.

Ezeket az utakat, ezeket az igazságokat kell járnunk minden rangú és rendű, társadalmi berendezkedésünk minden állomásán működő kicsinyeknek és nagyoknak egyaránt.

Nézzük mármostan, hogy Isten országában az orvosnak, a test és lélek ezer bajával foglalkozó tudósnak mik a kötelességei, mik a feladatai, hogy az Üdvözítő legforróbb törekvését, vágyát: a léleknek és testnek úgy e földi boldogulását, megszentelését, mint azontúl az örök életre való átmentését előmozdítsa, elősegítse. Ezen nagy-szerű feladatok megoldásának főkelléke, elengedhetetlen föltétele azonban az, hogy a megtisztulást a lelki tökéletességre való törekvést első sorban önmagunkon kezdjük és önmagunkban tökéletesítsük oly fokra, hogy az isteni törvények szerinti élet meleg és éltető sugara egész működési terünket besugározza; hogy orvosi elgondolásaink, cselekedeteink, intézkedéseink egy magasabb, tisztultabb lelkiesség bélyegét hordozzák magukon.

Régi mondás, amely egyébként minden felekezett, minden nép orvosára, de főleg a lelkiismeretes, tudós orvosra áll: „jó orvos csak jó ember lehet.” Ebben a szóban „jóság” benne foglaltatik az Istennek tetsző élet ezer megnyilvánulása, ennek ellenkezőjében pedig minden, ami az Isten törvényeitől való eltávolodást jelenti. Kétségtelen, hogy orvosnevelésünk minden időben a samaritánus lelkület, az emberi humanizmus, a lelki emelkedettség jegyében folyt és folyik. Kétségtelen az is, hogy az orvosi rend minden időben az emberiség egyik legnemesebb, legjobb rétegét képezte és képezi ma is. Ki merné azonban azt mondani, azt állítani, hogy

ez a nevelés, ez a lelki képzés kimerít mindent, felölel mindent, ami az orvost ezer küzdelme, ezer feladata között minden problémával szemben fölvértezi, lelkileg ellentállóvá teszi és mindenkor a leghelyesebb útra tereli? Ki merné azt állítani, hogy az orvosnak számos lelkiismereti kérdésben Istenre, az Ő nagy kegyelmére, sőt egyenes oltalmára nem volna szüksége? Ki merné azt állítani, hogy a testtel és a lélekkel való sáfárkodásunkért csak önmagunknak és az emberi társadalomnak vagyunk felelősek, és Istent, a legfőbb Törvényhozót, a legfőbb Bíró és a legfőbb kegyelmi Tényező ténykedéseinkből kikapcsolhatjuk? Mi katolikus orvosok nemcsak hisszük és valljuk, hanem hivatásunk gyakorlásában nap-nap után érezzük, hogy erre az isteni kegyelemre, sugallatra még fokozottabb mértékben szorulunk, mint sok más hivatású halandó. De ugyanakkor, amikor ezt hisszük, valljuk azt is, hogy ezt az erősítő, éltető malasztot a lelki elmélyedésben, az imádságban és az Egyház kegyelmi eszközeiben, főleg az Oltáriszentségben meg is kapjuk. Az Eucharisziával élő, annak kegyelmét élvező orvos az emberi élet minden vonatkozásában, a születéstől — a halálig Hazájának, Egyházának és a társadalomnak egyaránt felbecsülhetetlen szolgálatot tehet és tesz, és Isten országának várományosait megsokasíthatja. Nézzük mármost közelebbről azokat a problémákat, amelyek a Hazát, az Egyházat és a társadalmat egyaránt érintik és amelyeknél az orvosnak lelki beállítottsága igen fontos, olykor döntő jelentőségű lehet.

Az egész kultúrvilág társadalmi életének egyik legsúlyosabb eltévelyedése kétségtelenül az Istentől eredő élet korlátozása, illetve a magzati életben való megszakítása. A probléma még megdöbbenőbbé válik, ha szembeállítjuk a lelki életére, szellemi fejlettségére, emberi méltóságára oly büszke embert a semmibevert állattal. Az állattól megtagadjuk a lelkiséget, az Istennel való magasabb és örökidőre szóló kapcsolatot, de ugyanakkor nem vesszük észre azt, hogy az örök életre nem hivatott állat a továbbalkotás, a továbbteremtés törvényét önként soha át nem hágja, ezt a legnagyobb törvényt soha meg nem sérti.

Míg az állat, amelytől az Isten képére való hasonlatosságot megtagadjuk, ösztönszerűen vállal minden nehézséget, minden gondosságot ennek a törvénynek betartása körül, addig az ember Isten mennyei birodalmának várományosa, igen sokszor szembeszáll ezzel a törvénnyel és a legkülönbözőbb címmel megterheli lelkét. Megdöbbenő kórtünete, szomorú tévedése ez a mai kornak, amely papnak, orvosnak, sociológusnak egyaránt a legnagyobb gondot, a legsúlyosabb problémát okozza. A gyóntatószékek hősei, az Isten és ember közötti lelki pör ügyvivői, de egyúttal Isten irgalmának közvetítői tudják egyedül, mily szörnyű vergődése, vajúdása ez a mai léleknek, a mai társadalomnak.

Mit tegyen itt az orvos, de főleg az Eucharisziával élő orvos? A feladat kettős. Első sorban legyen tudományos szaktanácsadója a lelki pásztornak, aki bár egyedül hivatott az emberi gyarlóságoknak a gyónás szentségében való elbírálására, illetve hitünk szerint a bűnök megtartására vagy feloldozására, mégis rendelkeznie kell mindazon ismeretekkel, amelyek a mai orvosi felfogás szerint mint

enyhítő körülmények e súlyos problémával kapcsolatban számba jöhetnek. Ezeknek ismerete a pap részéről annál is inkább fontos, mert megkönnyíti a gyóntatószéknek egy magasabb értelemben vett problémáját: a papnak saját felelősségét Istennel szemben.

Szükséges tehát, hogy ebben a kérdésben a pap és az orvos, a lélek és a test gyógyítói egymást támogassák, egymást kiegészítsék. De az Eucharisziával élő orvosnak ennél is többet kell tennie. Meg kell oldania a problémát úgy, hogy ez a súlyos lelki teher a gyóntatószék elé ne is kerüljön; tehát meg kell előznie a problémát. Gyors és bölcs tanáccsal, orvosi tekintélyének és súlyának teljes latbavetésével meg kell tennie mindent, hogy ez a törvény meg ne sértsék. Majdnem minden nehézség nélkül fog sikert elérni azoknál a fiatal házasnál, akik kora ifjúságuk óta az Egyház hű gyermekeinek bizonyultak, akik lelki problémáikat addig is szívesen hozták a gyóntatószékbe és az Egyház védő, oltalmazó szárnyai alatt minden tettüket nemcsak emberi, hanem hitéleti szempontból is mérlegelték. De vegyük fel a harcot mi orvosok az egész vonalon és mentsünk meg mindenkit, a vallásos és a vallástalan fiatalokat, a keresztényeket és a pogányokat egyaránt.

Mint eucharisztikus orvosok azonban fokozottan vigyázzunk az Eucharisziával élő családokra, mert az isteni törvény megsértésének mardosó fullánkját ezek viselik el a legnehezebben. Az orvos biztató, megnyugtató szavai, az anyaság felmagasztosítása, a szülés veszélytelen voltának gyakori kihangsúlyozása, a társadalom részéről pedig az anyaság mindenek fölé való védelme és tisztelete olyan tényezők, amelyek hatásukat nem tévesztik el. Hogy e kérdés körül a lelkipásztor gyöngéd és határozott fellépésének és az Eucharisziának sokszor döntő jelentősége van, azt mindannyian tudjuk.

Ha azonban ezek fölött az erkölcsi tényezők fölött különbözően napirendre is térünk, egy megdöbbentő valósággal orvosnak és nőnek egyaránt számolnia kell, nevezetesen azzal, hogy a szigorú tudományos bírálatot nélkülöző mesterséges meddőség előbb-utóbb úgy testileg, mint lelkileg helyrehozhatatlan károkat, soha semmi és senki által nem pótolható asszonyi boldogtalanságot, céltalanságot és ürességet vonnak maguk után. És itt felvetődik az Egyházat, a társadalmat és az orvosokat érintő másik súlyos probléma, nevezetesen: melyik az a kritérium, és hol van az a határ, amelynél a katolikus orvost ezirányú esetleges ténykedése miatt a kiközösítés veszélye nem fenyegeti, a nem-katolikus orvosnál pedig az a lelkiismereti mély átérzés, hogy az isteni törvényt meg nem sértette. Érthető tehát, hogy az Egyház éppen e labilitás miatt a leghajthatatlanabb, legszigorúbb álláspontra helyezkedik s ezzel nemcsak Isten továbbkötő törvényét védi, hanem szülőt, orvost a kárhozattól is igyekszik megmenteni. Ezért a lelki prophylaxisért csak hálával lehetünk eltelve az Egyházzal szemben. De mennyivel könnyebb volna az orvos, főleg azonban a fiatal házások helyzeté, ha lelküket a családalapítás túlzott aggodalma helyett az Eucharisztia erősítő szelleme töltené be.

Legyen szabad e helyen Csávossy atyának a családi kötelékre

vonatkozó gyönyörű meghatározását idéznem. „Az Eucharisztia erőssé teszi a család szent kötelékét. Mélységes, erős és gyöngéd szeretetben egymáshoz fűzi a hitvestársakat, hiszen Krisztus szeretete az Eucharisziában ősképe az igazi, nemes, lelki hitvesi szeretetnek. Az Eucharisztia a természetes hitvesi viszonyt fölemeli a természetfölötti rendbe, gyógyítja az érzékiséget, amely ebbe a szent viszonyba is bele akar férközni, hogy visszaéljen a házasság szent javaival. Csak az eucharisztikus családokban van meg az az igazi családi béke, amelyet sem irigység, sem haszonlesés és érdek, sem a bujaság és érzékiség bomlasztó mérge nem képes megzavarni.“ Majd a zsoltáros szavait idézi: „Feleséged olyan lesz, mint a bőven termő szőlőtő házad oldalán, fiaid mint az olajfa csemeték veszik majd körül asztalodat. Ez az áldás száll a családra attól az Istentől, aki magát szőlőtőnek nevezi, minket pedig vesszőknek.“

Perazzo Péter Pál terciárius, Itália egyik legnagyobb közlekedési szaktekintélye.

Jámbor olasz szülők gyermeke volt *Perazzo Péter Pál*. Tanulni szeretett volna, de a család szűkös anyagi viszonyai lehetetlenné tették, hogy felsőbb iskolákat látogathasson. Tizenöt éves korában a vasút szolgálatába állott és annyira kitént szorgalmával és tehetségével, hogy hat év múlva előljárói a turini teheráru-közlekedés irodájába helyezték. Önerejével küzdötte fel magát és tudását annyira fejlesztette, hogy később Itália egyik legnagyobb közlekedési szaktekintélye lett.

A földi célok, földi siker azonban nem homályosította el természetfeletti látását. A szülői házból hozott mély vallásosságát megtartotta az élet viharában is. 1875-ben, huszonkilenc éves korában belépett Szent Ferenc harmadik rendjébe és szívének egész melegét a felebaráti szeretet szolgálatába állította. Lakása a hajléktalanoknak menhelye volt. A szegények, betegek bőkezű segítőre, a diplomás urak hű barátja és tanácsadója találtak benne. Különös szeretettel karolta fel *a munkásifjak sorsát és ügyeit*.

Az akkori szabadelvű Olaszországban hívő katolikusnak lenni, nem volt ajánlólevél. Perazzo azonban bátran megvallotta hitét, a csípős, gúnyos megjegyzésekre pedig ügyet sem vetett.

Nagy tisztelője volt az Oltáriszentségnek, és mert érezte, hogy az Úr Jézus szent Teste és Vére mily nagy erő a lélek tökéletesítésére, nem elégedett meg azzal, hogy oltáriszentségi egyleteket, köztük az örökimádást, alapított, hanem újságot is indított azzal a céllal, hogy az Eucharisztia szeretetét, szellemét, a gyakori áldozást belevigye a köztudatba.

Jutalmát 1910-ben bekövetkezett halála után bizonyára elnyerte az örökkévalóságban. Idelenn a földön pedig folyamatban van szenttéavatási pöre. Hisszük, hogy el fog következni a nap, amikor felhangzik az Egyház hőseihez, példaképeihez intézett kérés az ő nevével:

*Boldog Perazzo Péter Pál testvér,
Könyörögi érettünk!*

Vérzett a szíve, valahányszor betegeit meglátogatta. Tört szemük fényt keresett és tiszta levegő után áhított. — Oh csak forró levest is hozna a Páter, de jól esnék! — mondogatták. Csoda-e, ha megátkozták még az Istent is nyomorúságos életükért? . . . Ha herceg lett volna P. Linusz, teli kézzel szórt volna vagyonából a szegényeknek. De csak szegény barát volt. Minden gazdagsága — együttérző, meleg szíve.

Nagy szeretetéből fakadt csodálatos humora, szerény csínytevése és merészsége. Ebből a szeretetből eredt aztán szíveket megnyerő egyszerűsége és természetessége is.

A gazdagok is megszerették a szegények barátját. Istenhez való kapcsolódásában volt valami, amit nem lehetett volna megvásárolni a világ összes aranyán sem. Ez a jóba vetett élő hite, s a javulásba vetett bizalma volt az, ami balzsamként hatott minden ismerőjére.

A jobbparti palotákban boldogok voltak, ha Páter Linusz elment hozzájuk ebédre. Nagy kitüntetésnek tartották azt is, ha valaki a terített asztalnál mellette foglalhatott helyet.

A vendégség alatt ő volt a társaság lelke. Néha tréfás arcokat vágott, miközben nagy, kiálló állát le-föl mozgatta, máskor meg a jó enivalók illatát kapkodta a levegőben.

— A kolostorban, — ezt mindenki tudja, — nincsenek valami válogatott ételek. Így megérthetjük hát szegény Páter Linuszt . . .

Leves következik. — Szegény, milyen éhes lehet . . . Majd elnyeli az egész tálat . . . Pedig még éppen csakhogy megízlelte.

— No majd ha jön a sült!

Egész tállal hoznak. Páter Linusz a szolgáló fülébe ravaszul ezt súgja: „Kérem szépen, szedjen a tányéromba. A kolostorban is így kapom mindig“.

A szolgáló pecsenyét és tésztát oszt. Közben a páter annyira társalog szomszédjával, hogy egészen elfeledkezik a szokásos „köszönöm, elég“-ről.

Tányérja már annyira tele van, hogy a legjobb akarattal sem tehetnek már rá többet. Az inas a következő vendégnek nyújtja a tálat. „Szegény barát, ma legalább kedvére jóllakhat!“ Páter Linusz azonban hozzá sem nyúl az ízletes pecsenyéhez.

— Talán nem ízlik, kedves Páter?

— Ó nagyon is . . . de sajnós, éppen ma nincsen egészen rendben a gyomrom . . .

— Szegény Páter! . . . Sajnálhatja! De a viláért ne egyék, ha baja van. Ne legyen tekintettel ránk!

Páter Linusz nincs tekintettel senkire. Erős papírost húz elő zsebéből: — no csak úgy véletlenül volt nála. Fesztelenül kiteríti az asztalra és a tányér egész tartalmát beleborítja. Mindezt a legcsekélyebb zavar nélkül. A kis csomagot végül csuhája mély zsebébe süllyeszti. A jelenlévők rémülten forgatják egymásra szemüket.

* Őszre megjelenik ez az érdekes életrajz. Fölvívjuk rá olvasóink figyelmét.

A különös vendéget mindez nem érdekli. A házigazda, mintha észre sem vette volna, így szól hozzá:

— Kedves Páter, legalább egy pohár bort igyék. Elsőrangú! Használ a gyomrának.

Páter Linusz erre sem hajlandó. „Azt hiszem, most a bor sem használ”. Azzal üveget húz elő zsebéből, beleönti a pohár tartalmát, s mint az előbb, azt is eltünteti csuhájában. A házigazda fiacskájából erre már kitört a nevetés. Hiába néztek rá szúrós szemmel a felnőttek, tréfásan jegyezte meg:

— Páter Linusznak a gyomra is, a torka is a zsebében van.

Erre már mindnyájukból kitört a visszafojtott nevetés. Páter Linusz elcsodálkozott és mosolygóan kérdezte:

— Mit mondott a publi? Sajnos, nem hallottam.

A jó Páter alig várta az ebéd végét. Egyszerre igen sürgős elintéznivalója akadt. Elhalaszthatatlan ügyei, hirtelen közbejött tennivalói hívták. Elsietett. Szinte az édig szeretett volna ugrani örömeiben. A kisiú kíváncsian utánaosont. Otthon aztán elmesélte a csodálkozó társaságnak: „Páter Linusz nem ment haza a kolostorba, hanem ide az egyik utcába. Ott már mindnyájan ismerték. Mindenki üdvözölte őt. Aztán piszkos utcába tért be. Majd eltűnt a legszegényebb fabódében” . . .

Mindent értettek. Az elfojtott kuncogás tiszteletreméltó csodálattá változott. Eddig Páter Linusz tettét durva illetlenségnek látták, most azonban a ferences egyszerűség fényében hősies nagysággá nőtt előttük. Páter Linusznak napról-napra több és több jótevője akadt. A meghívások és ezzel együtt az ajándékok mindjobban szaporodtak.

A gazdagok házaiból ezentúl mindig tömött zsebekkel jött ki. Mindenféle jó volt a zsebében szegényei számára: zsír, bor, tej . . . Annyi gyermekruha, szövet, cipő, fehérnemű volt nála, hogy még a házalók sem versenyezhetek vele.

Ilyenkor gyakran eltorzult baráthoz hasonlított. Megtömött köpenyében kétszer olyan kövér volt, mint rendszeren. Az emberek mégsem nevettek rajta. Csodálatukat és tiszteletüket ez csak jobban növelte. Jelenléte elnémított minden gúnyolódást és gyűlöletet. A legvéresebb szájú emberek is elhallgattak előtte. Többször az is megtörtént, hogy a szegények ablakából rózsát dobtak lába elé. Szerény hálájuk kifejezéseken.

A vámmörök nem jó szemmel nézték a megrakodott Páter Linuszt, mikor a város kapuján keresztül igyekezett. Ő azért udvarias köszöntések között szépen átsurrant előttük. A győzedelmes csempész varázsszavára minden ajtó és kapu megnyílt.

Németből átdolgozta: *P. König Anaklét OFM.*

A legrövidebb beszéd.

Swiftet, a híres angol íróat egyszer felkérték, tartson beszédet a szegények számára rendezett gyűjtőnapon. Swift eleget tett a kérésnek és a kitűzött időben az emelvényre lépve, így szól:

— Aki a szegényeken megkönyörül, Istennek ad kölcsönt. Ha kielégíti önöket ez a kezesség, akkor adják ide a pénzüket!

Ez volt az egész beszéd, de hatása nem maradt el.

A szeged-alsóvárosi szegény iskolás gyermekek napi ebédeltetése 1938 február 3-tól április 18-ig. A kiosztást a terciárius község szegénygondozói végzik.

Lelki méltóságunk.

Irta P. Árvavári Agnellus. O. F. M.

Nincsen egyetlen ország sem a földön, amely érdekeinek védelmére hadsereget ne szervezne. A sértett jog helyreállítása érdekében népek és nemzetek gyakran összemérik egymással fegyveres erejüket.

Két ezer évvel ezelőtt élet-halál harcot vívott az ég Királya a sötétség fejedelmével. Mérközésük oka: az ember halhatatlan lelke volt. Az ég Királyának fegyvere golgothai áldozatának véres keresztje volt. Nagypénteken úgy látszott, hogy a világ gyűlölete valóban legyőzi az Ég szeretetét, de harmadnapra beköszöntött a diadalmas húsvét első hajnalpírja, és megpecsételte a végső győzelem kimenetelének eljövendő sorsát. Az Úr Jézus mennybemenetele előtt meghagyta tanítványainak, hogy bizonyosságot tegyenek arról, hogy az ég mindenható Királya legyőzte a sátán hatalmát és az Isten képmására teremtett ember halhatatlan lelkét megszabadította a sötétség fejedelmének rabságából. Az apostolok meg is feleltek a reájuk bízott köteleességeknek. A Szentírás szerint: Nagy erővel tesznek vala tanuságot Urunknak, Jézus Krisztusnak feltámadásáról én nagy kegyelem lakozik vala mindnyájukkal. (Ap. Csel. 4, 33.)

Nagyon tévedne, ha valaki azt gondolná, hogy Krisztus ezeket a szavakat csupán apostolaihoz intézte volna. Krisztus az ember halhatatlan lelkét fölzsabadította a sátán hatalma alól és mennyei méltóságot biztosított neki. És ennek az örök és halhatatlan méltóságnak gondolatát életképpé kell tennie mindenkinek itt a földön. Elsősorban annak, aki római katolikusnak vallja magát. A keresztség szentségének fölvételekor tettünk először hitvallást lelkünk természetfölötti méltósága mellett, amikor ellene mondottunk az ördögnek. Szóval, biztosan! Cselekedettel? Erre feleletet adjon mindenkinek az élete. De lelkünk természetfölötti méltóságáról nyíltan kell hitet vallanunk, ha azt akarjuk, hogy mennyországos legyen az életünk! A nemzetek nagy Apostola mondja: „szívvel hiszünk az igazságra, szájjal pedig vallomást teszünk az üdvösségre“ (Róm. 10, 10.).

Egy régi legenda szerint egyszer hosszú vándorútra indult valami földhöz ragadt szegény ember. Vándorlásában a nyomorúság volt a vándorbotja, a kivetettség s a mindennapi nincstelenség leghűségesebb utitársa. Az édes anyaföld bársonyos fűszőnyege volt éjjeli ágya s a keserű elhagyatottság szívetfacsaró könnyével áztatott száraz kenyér az ünnepi ebéde. Azt mondja tovább a legenda, hogy amint jobb sorsot keres-

sötét szemével és egyszerű, keresetlen szavakkal elmondta, hogy korán árvaságra jutott s azóta a szürke hétköznapok göröngyös útját járja. Irodában dolgozik s nemcsak magának, hanem két kis húgának is meg kell keresnie a mindennapi betevőt. Most aztán megcsillant előtte a boldogság és gondtalan jólét kikötője. . . A szíve húzza-vonja, de egy benső hang azt súgja, hogy ez a napsugarasnak szépnek ígérkező út „elvezet az Úr Jézustól”. Mitévő legyen? . . . Még fiatal és úgy szeretne egyszer boldog lenni. . .

Válaszoltam.

És Anna megmaradt a maga kis szürke életének göröngyös útján.

Levelezni kezdtünk. A gyöngybetűs sorokból egyre jobban megismertem és megszerettem finom, tiszta lelkét. Ha sirt is titokban néhány könnyet, lemondása még szorosabban összefűzte Jézusával. Szinte lázas igyekezettel kapaszkodott Utána és mindent oda akart Neki adni, bőkezűen, nagylelkűen, mint a gyermek. . .

Lelkének ez a nagy ajándékozási készsége vitte Szent Ferenc harmadikrendjébe is. Az assisi Szegénykében megtalálta az eszményképet, a segítőt, akinek oldalán továbbhaladhat a lemondás útján. Elámultam, milyen gyorsan, milyen ösztönösen olvadt bele a ferences családba.

— Szomorú és sokszor sötét az életem ma is, — írta egyszer — de a szeráfi Atya útát mutat az éjszakában. Azért ha elesem, fölkelek; ha elfáradok, megpihenek; ha csüggedek, erőt merítek; ha bánatok, hallgatok; ha szenvedek, örvendek; ha ellenem van a világ a maga minden gonoszságával, tűrök, mert mindezek julalmát reméllem egyszer az Úr Jézusban. . .

*

Anna — amint mondani szokták — sokszor érezte a szívét, de nem tulajdonított ennek nagyobb jelentőséget. A megfeszített, sokszor éjszakába nyúló hivatali munka azonban annyira kimerítette és oly tüneteket váltott ki, hogy jónak látta orvoshoz fordulni. Csak most tudta meg, hogy komoly szív baja van. . . Gondtalan, kényelmes, nyugalmas élet a gyógyszere — mondta az orvos, de hisz' éppen ez volt az, amiről szó sem lehetett.

Tovább kellett dolgoznia, még pedig minden erejét megfeszítve, hogy a szigorú főnök ne kifogásolja munkáját. De azért még így is sok türelmetlen, kemény megjegyzést volt kénytelen elviselni. — Erdemeket gyűjtök — gondolta ilyenkor fájdalmas mosollyal az ajkán és csak naplójának panaszolta el szenvedését.

A legjobban húgainak sorsa aggasztotta. Mi lesz velük, ha a fáradt szív megáll? Ki fog róluk gondoskodni?

Böskéről, a kisebbikről gondoskodott a jó Isten. Szerzetesi hivatást gyujtott a gyengéd leány lelkében, és elvitte Szent Erzsébet apácai közé. Anna boldog volt, csak az elválás került sok nehéz könnyébe. Oh, milyen szívesen maradt volna ő is a csendes, békés zárdában! Említette is ezt a főnökasszonynak, aki mindig olyan kedves, szeretetejes volt hozzá, de a jó anyja szomorúan csóválta a fejét: Ezzel a súlyos betegséggel lehetetlen!

Röviddel utóbb annyira rosszabbodott állapota, hogy kórházba

került. Hetekig feküdt jégtömlővel a szívéen. Az orvosok mindent elkövettek érdekében. Látszólag javult is, úgy hogy képesnek érezte magát hivatala elfoglalására. Főnöke azonban hallani sem akart arról, hogy visszatérjen irodájába.

— Ilyen beteg ember, mint maga, nem végezheti el ezt a munkát! — mondta és Anna kenyér nélkül maradt.

A betegsegélyző újra kórházba utalta. Igen sokat szenvedett és sírt. Feketén, vigasztalanul állott előtte a jövő. Csak egy reménye volt: az Isten.

— Az Isten a legjobb fizető — írta naplójába. — Százszor fizet minden elhullatott könnyért. . . Ez tartja bennem az életet. . . Istenem, átengedem magam Neked! Fogd a kezem és vezess . . . Oh, vezess és ne eresszél el! Szeress engem és akkor a többi, ami jön, mellékes!

A kórházban találkozott vele először személyesen. Boldog nap volt mindkettőnk számára. Sokat beszélgettünk, közben vigasztaltam, hogy majd csak jobban lesz, hiszen még oly fiatal és talán nem is gyógyíthatatlan a betegsége, amint ő hiszi.

— De igen, tudom biztosan, hogy gyógyíthatatlan — mondta és szeme különös fényben ragyogott, — de ennek csak örülök, mert így remélhetem, hogy száműzetésem nem tart soká!

De amíg ez a száműzetés véget ért, szegény Annának testileg-lelkileg mennyit kellett szenvednie.

Már a mennyország küszöbén állott és nagy alázatosságában a legrosszabbnak, leggonoszabbnak látta magát. Keservesen siratta „bűneit“, amelyek nem is voltak bűnök, csak apró gyarlóságok De az már úgy van, minél inkább megérti egy lélek Isten nagyságát, annál szigorúbb bírálja önmagának. Minél jobban szereti Istent, annál mélyebben fájlalja a legcsekélyebb sértést is. A tökéletesség tükrében ijesztően megnő a bűn nagy volta, éppen úgy, mint napnyugta előtt az árnyak.

Utoljára április első napjaiban kaptam tőle levelet. A teste tele volt vízzel. Már a többszörösen adagolt injectiók sem igen használtak. Balkarja mintha megbénult volna. Gyakori fuldoklás kínozta.

— Erzem, hogy Isten előtt mi sem lehet kedvesebb, mint a szenvedés, — írta — hisz' az Úr Jézus is ezt a részt választotta. Megszoktam, hogy reggel ébredéskor felajánlom a napi szenvedésemet különböző szándékokra, és kérem a jó Istent, fogadja szeretettel, érdemszerzően.

Hogy mik voltak ezek a szándékok? Anna felajánlotta életét és szenvedéseit a jó Istennek, hogy mások számára a megtérés és a tiszta élet kegyelmeit nyerje meg.

A nagyhéten rosszabbodott állapota. Terciárius testvérei, akik meglátogatták és látták rettenetes kínlását, mondták is neki, hogy valóban az Úr Jézussal szenvedni át ezt a hetet.

Most már nagyon vágyott a halál után.

— Szent lesz az a perc, amely elválaszt a földtől — mondta — ⁸lelkem ujjongva tér az egék Urához és Üdvözi' ömmel mondhatom: Beteljesedett!

Egyik délben bejött hozzá egy ismerőse és könyveket hozott.

Anna elbeszélgetett vele és elújságolta, hogy előző nap meggyónt, megáldozott és fölvette az utolsó kenetet.

— Most már teljesen el vagyok készülve a nagy útra. Nem bánom, akármelyik órában szólít el az Isten. . . Talán már nincs is oly messze az idő. . .

Alig mondta ki e szavakat, kissé elsápadt. — Megszédültem — jegyezte még meg s aztán hangos kiáltással hátrahanyatlott. Mire az ápolónő és orvos besietett, szép lelke már átröppent az örök hazába.

Oriovits Anna, az én ferences nővérkém elment. . .

Megsírattam, de bánatomban vigasztal az a hit, amelyben lelkiatyja is megerősített, hogy Anna, akinek élete Krisztus teljes követése volt, már az isteni Bárány előtt imádkozik és közbenjár értünk.

A jó Isten látja!

Amikor a kölni dómot építették, a munkálatokat megtekintő idegen uraknak feltűnt egy munkás, aki hihetetlen pontossággal véste a finom cirádákat a toronyra szánt kőkeresztre.

— De barátom, — szólította meg az egyik úr — nem kár ezért a nagy fáradságért, hiszen a keresztet a torony tetejére húzzák és ott igazán senki sem fogja látni ezeket a díszítéseket.

— Senki emberfia, — felelte a munkás csendesen — de a jó Isten igen!

Bármily hiábavalónak is tűnik fel néha munkád, bármennyire is elkerüli az emberek figyelmét, a jó Isten látja és biztosan megjutalmaz érte.

Nyomorult, megismersz?

Egy király eltévedt a vadonban és szállást kért egy szénégető kunyhójában. A szénégető meglehetősen barátságtalanul az istállóba küldte. Aztán kenyeret kért a király. A szénégető szitkolódzva vetett elébe egy penészes karéjt. Vízet is szeretett volna a szomjas király, de ehelyett egy hatalmas pofont kapott a felbőszült férfitől.

A király másnap kora reggel útrakelt és szerencsésen hazatalálva, elküldte szolgálait a szénégetőért. Amikor a szénégető mit sem sejtve belépett a trónterembe, a teljes díszbe öltözött király felállt és mennydörgő hangon rákiáltott:

— Nyomorult, megismersz?

Megismerte és rémületében holtan rogyott a földre.

Ez a történet fog ismétlődni az ítélet napján is. Isten fel fogja nekünk is tenni a kérdést: Megismersz engem, aki gyakran egy szegény, egy senyvedő, egy szűkölködő ember alakjában jöttem hozzád? . . . És milyen rettegés fog eltölteni bennünket, ha meglátjuk, hogy az irgalmatlanul elutasított szegényekben, szenvedőkben magát az Úr Jézust utasítottuk el! . . .

„Irgalmatlan ítélet sújtja azt, aki nem gyakorolja az irgalmat!”
(Szent Jakab 2, 13.)

Ferences örvendezés borús napon.

(Nyári emlék)

Pedig nyár van! Mégis olyan állhatatosan esik az eső, mintha sohasem akarna vége lenni. Barátságatlan, hideg idő. Mindenki kabátokba, nagy takarókba burkolóznak.

No testvérek, most nyaraljon, aki tud! Nyaraljon úgy, hogy a mai napnak is meglegyen a maga testet, lelket üdítő öröme! De az eső csak zuhog és szürke fátyolt dob a hegyek, fenyők fölé. A kis virágok ázottan, sárosan hajolnak a fekete földre.

Sebaj! Szent Ferenc is akkor énekelte Naphimnuszát, amikor gyulladt szemeivel már rem tudta úgy simogatni a virágnővérek ruháit és a madártestvérek ragyogó tollait, amikor talán összefolytak előtte a színek és beteg szeme szürkére fátyolozott mindent.

Festett a lelkével ragyogó színeket!

Fessünk hát mi is! — Előkerül ecset, festék. Tarka-barka kis mankókat csinálunk a gyöngé lábán álló kis virágoknak.

— Isten ajándékának tekinteni minden szál virágot, ferences öröm. Lovagiasan felsegíteni gyöngé virágainkat a sárból, kis pálcikákat tűzni melljük, ferences szolgálatkészség.

De egyszer csak elfogy a festék. Nincs barna színünk. Nem baj! Addig-addig kevergetjük a színeket, míg egy szép barnát nem kapunk. Nem is sok kell hozzá, csak piros, meg zöld. Nini! éppen olyan lett, mint rendi ruhánk. Meleg barna. Hideg napokon is felmelengeti a didergő lelkeket.

Próbáljuk még egyszer kikeverni ezt a színt! Mi kell hozzá? Piros és zöld. — Örvendező, szolgálatkész, tüzes, piros szeretet és naiv, kedves remény. Bizakodás, hogy a mi semmiségünk parányi, kis munkája is tetszik a jó Istennek, ha meleg szeretet fűti át.

A kis festékes tálban összefolyt a piros és a zöld. Nem lehet kimosni egyiket sem. Eltörölhetetlenül barna lett.

A lelkünkben összeölekezett a szeretet és a remény. Többé nem lehet őket szétválasztani. — Hálás szeretettel örülni Isten minden ajándékának, gyengéd szeretettel hajolni följük és hinni, hogy ezért a szeretetért örül Jézusunk a legkisebb munkánknak is, — ez a ferences lelkek ruhája.

A piros és a zöld összeölekezett egy szürke napon és meleg barnával takargatta be a ferences sziveket.

Eger.

Dr. Magnin Elekné.

Katolikus Falusi Leánykörök vezetői részére Kiskúntélegházán kurzus lesz a *Constantinum-zárdában* aug. 15—19-ig. Jelentkezés: július 15-ig a *M. Kat. Nőegyesületek Orsz. Vezetőségénél*, Budapest, VIII. Szentkirályi-u. 7. III. 46. — Napi ellátási díj 2'50 P, beíratási díj személyenként 3 P. — Program a szociális és erkölcsi kérdéseken kívül a népi énekek, játékok, táncok, az ifjúság helyes vezetése stb.

Az Eucharisztikus Kongresszus egyik élménye.

Nagy Királyunk diadalútja véget ért. Tüzet hozott, a szeretet tüzét. Bár mindig lobogna, soha ne felednénk, nehogy idők múlásával végleg kialudjék.

Igy járnánk, ha édes Üdvözítőnk nem gondoskodna rólunk. Itt hagyta Önmagát, hogy új tápot nyerjen szeretetünk s lelkünk. És még mást is adott: Érte élő önzetlen lelkeket, akik lemondva mindenről Érte fáradoznak, keresnek, kutatnak, miként hozzák közelebb a földet az Éghez.

A nagy ünnepek után szomjazó lélekkel tudni, látni, hallani akartam még többet Felőle. Hogyan is volt akkor, amikor megszületett, itt élt és szenvedett, meghalt miérettünk. Hol lakott? Merre járt? Hol őrzik emlékét?

Hogy feleletet kapjak, nem kell messze mennem. Hála érte édes Megváltónknak és Szt. Ferenc Atyánknak! Csak kissé el kell hagynunk fővárosunk zaját s kimennünk a csendes, kies *Hűvösvölgybe*. Ez is mintegy jele annak, hogy minél jobban távolodunk a világtól, annál közelebb kerülünk a jó Istenhez.

Itt áll a csendes magányban a ferences **szentföldi múzeum**. Hogy mi ez? Istennel telített lelkek fáradságot nem ismerő, éveken át összegyűjtött, finom ízléssel és szeretettel berendezett műterme, gyűjteménye mindannak, ami Jézusunkra emlékeztet. Itt mély bepillantást nyerhetünk földi életébe. Szép képeken látni a helyeket, ahol mint Istenember élt, járt, dolgozott és meghalt. Látni valóságban növényeket, kőzeteket s egyéb leleteket, emlékeket, mind a szentelt helyről. A szentföldi bazilikák mását miniatűrökben, mind megannyi Porciunkula.

Reméljük, hogy miként Porciunkulából indult ki Szt. Ferenc Atyánknak az Egyházat támogató munkája, úgy ebből is, ha felépül a tervbe vett hatalmas bazilika, amelynek párja még nincs a világon, és amelyben 16—18 szentföldi szentély, és kb. 25 oltár lesz felállítva — ismét egy erős oszlopa lesz Egyházunknak, ahol a lelkek sokasága Istenére talál. Mert ezt végigjárni, lelki megújulás.

Ugy érezzük, jutalma is ez Szt. Ferenc fiainak, akik még életük árán is mindenkor hűséges őrei voltak a Szent Helyeknek.

Édes Testvéreim! Látogassuk tehát e kedves múzeumot és oda másokat is küldjünk. A szép terv sikerét pedig támogassuk imáinkkal, tehetségeinkkel. Mert ha az érdemközösségünk megvan, munkánk is közös legyen! Kik neveltek erre? Nemde a jó Atyák, akik értünk fáradnak. Imádkozzunk Értük és szándékaikért!

Bélapátfalva, 1938. június 10-én.

Békés Józsefné

A máriagyüdi zárandoklat és kerületi terciárius gyűlés július 31-én lesz. A vonat Pécsről a főpályaudvarról július 31-én reggel 1¹/₂ 6 órakor indul 1³⁰ P-ös jeggyel. A külön vonatra július 20-ig jelentkezhetünk: Szent Antal-bazár Pécs, Ferenciek-u. 35/2.

Krisztus közelében.

Irta P. Roznik Rajnér O.F.M.

Lelkiéletet tárgyaló írásaimnak új címet adtam. Jelezni akarom, hogy megváltozik a szempont, amelyet a jövőben követni fogok. Eddig „Krisztus útján“ cím alatt azokat az elveket ismertettem, amelyek a lelkiélet alapját képezik és amelyek nélkül nincs üdvösség. A parancsok útja ez, az a legkevesebb, amit az örök boldogság elérése céljából mindenkinek meg kell tartania. Ha valaki *szántszándékkal* csak egy pontja ellen is súlyosan vét, elveszíti Isten megszentelő kegyelmét és vele együtt a jogot az örök üdvösségre. A bűn által kiteszi magát az örök kárhozat veszedelmének, hacsak közben töredelmes gyónás által meg nem engeszteli Istent.

Aki a parancsokat megtartja, ha tökéletlensége, bocsánatos vétkei miatt messze el is marad az Úr Jézustól, de mégis azon az úton halad, amelyen Jézus járt és amely az üdvösségre vezet. . .

Sokan vannak azonban a hívők között olyanok, akiket nem elégít ki a parancsok pusztá megtartása. A keresztény tökéletesség után erős vágy ég bennük, hogy többet, áldozatosabbat tegyenek az Úr Jézusért. Hogy az Ő példáját tüzetesebben kövessék, hogy egészen közelében lehessenek az erények gyakorlása által. Ők is úgy vannak, mint az evangéliumi ifjú, akinek lelkében oly nagy vágy ébredt az örökélet boldog bírása után, hogy megkérdezte az Urat: „*Jó Mester, mit tegyek, hogy örökéletem legyen?*“ Az Üdvözítő azt felelte neki: „*Ha az életbe be akarsz menni, tartsd meg a parancsolatokat!*“ Miként ez az ifjú, úgy a nagyobb tökéletességre vágyó lelkek is, azt felelik: „*Uram, ezeket már ifjúságomtól, vagy 8, 10 éve megtartom, minek hiájával vagyok még?*“ És szól az Úr ismét: „*Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid vagyon, oszd ki a szegényeknek, és kincsed leszen az égben, és jer, kövess engem.*“ (Mt. 19, 21.)

Ez a hívó szózat anyagi muzsikaként csendül bele a keresztény tökéletességre vágyó lelkek fülébe. Érzik, hogy az Úr tőlük többet kíván e rövid földi életben, hogy ez élet után többet adhasson neki az örökkévalóságban. És a készséges lelkek örvendezve lépnek az Úr szorosabb követésének útjára. Készek önlegyőzésre, önmegtágadásra, áldozatos életre, csakhogy jobban szerethessék Istent, hasonlóbbak lehessenek hozzá!

Bár az Úr Jézus szavát szó szerint nem követhetik, mivel olyan lekööttségük van az életben, amely lehetetlenné teszi a földiek teljes elhagyását és az Úr tökéletes követését, miként megteszik azok, akik zárdába lépnek és ott töltik egész életüket, — de lehetőségükhöz mérten meg akarják tartani mindazt, amit társadalmi helyzetük enged. Künn a világban maradnak, tovább is élik megszokott életüket, nevelik gyermekeiket, végzik állásuk, hivatásuk dolgait, de emellett és ezen felül minden igyekezetük odairányul, hogy egész lényük, külső-belső világuk egészen az Úr Jézus példája és akarata szerint alakuljon. Jézus közelében, Jézussal a lelkükben töltik napjaikat, végzik munkáikat!

Ezekhez a több és tökéletesebb életre vágyókhöz intézem szavaimat. Nekik igyekszem céljuk elérését megkönnyíteni azzal, hogy hónapról-hónapra eléjük tárom a keresztény erények királyiútját. Az Úr Jézus tanítása, példája és a szentek élete lesz a forrás, amelyből mondanivalómat merítem. . .

A szerzetesi életre külön hivatás szükséges. Isten csak egyes különös választottjainak adja meg azt. A keresztény tökéletességre, az Úr Jézus odaadóbb követésére azonban már mindenkit meghív, de nem erőszakol senkit; megáll a mindenható Isten is az ember szabad akarata előtt.

Elénk tárja követésének előnyeit, figyelmeztet a mellőzés nagy hátrányaira, utal az örökélet két végétére: a mennyországra és kárhozatra, de tovább nem megy. Kegyelmével segít, felvilágosít, de nem kényszerít. Szelíden szól: „*Ha tökéletes akarsz lenni... kövess engem!...*“

Mindenkinek érdeke,

hogy az Úr Jézus hívó szavát meghallgassa és teljes erejének latbavetésével meginduljon az Úr Jézus szoros követésére. Mindenkihez, minden rangú, korú és állású emberhez intézi kegyes meghívását a jobb és emberibb életre, az élet tökéletesítésére, sőt egyenesen a szent életre!

Szent Máténál olvassuk: „*Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes!*“ (5, 48.) Az élet legtökéletesebb Eszményképét, magát az égi Atyát állítja elénk. A Legtökéletesebbet, a Legszentebbet, a teljes, a hiánytalan Tökéletességet. Nem lehetetlen akar ezzel, hanem csak azt, hogy sohasse elégedjünk meg az elért sikerrel, mert még mindig van további lehetőség egészen a végtelenségig. Sohse legyen elég, mindig továbbra igyekezzünk, mindig többet akarjunk. Bár jól tudjuk, hogy teljesen el nem érhetjük, de legalább a lehetőség szerint megközelítsük. Az Istenben, az Úr Jézus közelében élhessünk...

Szent Pál is ezt hangoztatja: „*Ez az Isten akarata: a ti megszentelésétek.*“ (I. Tessz. 4.) Azaz, hogy *szentté legyetek*. Nem akadályozhat ebben egyetlen tisztességes emberi hivatás és állapot sem! Minden helyzetben, minden foglalkozásban szent lehet az ember. Élénken igazolja ezt *mindenszentek ünnepe*, mert ezen a napon megjelenik előttünk az emberi sors és élet minden változatának képviselője. Tehát *csak az akaraton múlik!* Jézus szava szerint: *Ha akarsz...* Aki komolyan akar az tud... az tökéletesen, szentül követheti az Urat!

Már az Ószövetségben is óhaja volt ez az Úrnak: „*Szentek legyetek, mert én szent vagyok.*“ (Mózes III. 11, 44.) A háromszor szent Isten a maga képmására alkotta embert, a tökéletesség követésében szentnek, magához hasonlónak akarja látni... Tehát mindnyájunkhoz intézi erre vonatkozó kívánságát. Senki sem mondhatja, hogy neki nem szól, reá nem vonatkozik. Boldog, aki nemcsak jószívvel meghallgatja, hanem erősen és kitartóan *akarja is!*

Az Úr egyúttal azt is tudomásunkra adja, hogy amilyen fönséges és hasznos az Ő követése, majdnem olyan nehéz is! Legalább a kezdetnél. Ő ugyan nemcsak pusztán hív, hanem kegyelmével segít is, és ezáltal lényegesen könnyebbé válik a tökéletesség. Miként Szt. Pál mondja: „*Mindent megtehetek azáltal, aki engem megerősít.*“ (Fil. 4, 13.) Ha tehát nehéz is a tökéletesség útja, ha lázong is ellene a kevélységre hajló és áldozattól féltő emberi természet, azért nem lehetetlen. Krisztus segítő kegyelmével bárki eljuthat az Isten által eléje tűzött célhoz. Isten tudja, mi telik az emberből. Az Ő kezéből került ki; e földi és másvilági életének céljára a szükséges erőt rendelkezésére adta, csak kemény következetességgel akarjuk azokat igénybe venni. Számolt a bűnnel is! Az emberi gyöngeséggel és állhatatlansággal is. Az Ő tekintetét semmi el nem kerülte! Mindent figyelembevéve, mindennel számolva szólt hozzánk és hívott a tökéletes és szent életre. Az Ő részéről semmi sem hiányzik, mindent pazar bőkezűséggel rendelkezésünkre bocsájt, csak mi kétkedés, ingadozás és gyávaság nélkül lássunk hozzá! Törhetetlen elszántsággal, rendíthetetlen kitartással induljunk az Úr Jézus követésére.

Ha nehéz is az út, melyen haladnunk kell, ha meredek is az az ösvény, amely a tökéletességre vezet, ne riadozzunk, hiszen velünk lesz az Úr szent kegyelmével. Az Ő tanítványainak mindennap föl kell venniük a keresztet és megadással viselniük: nem olyan terhes és kellemetlen

az, mint amilyenek a felületes szemlélő hiszi, mert a kegyelem mindent elviselhetővé tud tenni. „Az én igám édes, és az én terhem könnyű.“ (Mt. 11, 30.) Kinek? Csak annak, aki jóakarattal, Istenbe vetett erős bizalommal viseli. A folytonos harc és önfegyelmezés, az áldozatos lemondás és a kemény akarás olyan lelki békét, olyan édes nyugalmat szerez, amilyent a szórakozások és a testi élvezetek között sohasem érezhet földi halandó.

Aki tehát érzi magában az Úr Jézus szelíden hívó szavát, induljon utána bátran. Akarjon merészen és érezni fogja, hogy: „jó nekünk itt lennünk“ az Úr Jézus közelében!

Amikor nyaralsz, ismertesd a Ferences Közlönyt!

Istenem, Te vagy az én mindenem!

I.

A te szereteted az én ruházatom,
a te jelenléted az én várkastélyom,
a te akaratod az én lakóhelyem,
a te fényességed az én világítóm,
a te ragyogásod az én ékesítóm,

a te gazdagságod az én gazdagságom,
határtalanságod az én védőfalom,
mindentudóságod vezérlőcsillagom,
mindenhatóságod támasztóoszlopom,
szent Tested és Véred éltető kenyerem.

II.

Nincs más hazám, mint a te országod,
nincs más vagyonom, mint a te gazdagságod,
nincs más reményem, mint a te irgalmasságod,
nincs más támaszom, mint a te mindenhatóságod,
nincs más életem, mint a te örökkévalóságod.

III.

A te szemed legyen az én szemem,
a te szavad legyen az én szavam,
a te útid legyen az én útam.

A te erőd az én bátorságom,
a te békéd az én békességem,
a te orcád az én ékességem.

IV.

A te akaratod az én akaratom,
a te szereteted az én szeretetem,
a te boldogságod az én boldogságom.

Terbe Lajos

A loretoi kérdés.*)

A loretoi szent ház történeti hitelességének kérdése ma már végleg eldőntöttnek mondható; még pedig tagadó értelemben. Már maga az a körülmény, hogy a kérdéssel foglalkozó történétfírók közül mindazok, akiknek neve értéket jelent a tudományok nagy nemzetközi birodalmában, egytől-egyig a hitelesség ellen nyilatkoztak, alkalmas lehet rá, hogy elgondolkoztasson bennünket. A belga de Smedt és Fierens, a francia Chevalier és Berlière, az olasz de Feis, a német Grisar, Beissel, Paulus és Hüffer izról-izre szedték a legendát és meggyőzően kimutatták tarthatatlanságát.

Ennél a tekintélyi érvnél természetesen sokkal súlyosabban esik latba az a körülmény, hogy a szent háznak Názáretből Tersatoba, illetve Loreto-ba való csodás áthozatala történetileg semmivel sem bizonyítható. A régebbi írók hivatkoztak ugyan néhány egykorú vagy közel egykorú forrásra, de ezekről a behatóbb kutatás már évtizedekkel ezelőtt megállapította, hogy nem egyebek XVII., sőt XVIII. századi otromba hamisítványoknál. Így az esemény legrégebbi irodalmi feljegyzésének Pietro di Giorgio Tolomei elbeszélése tekinthető a XV. század második feléből. Ez pedig hitelesnek már csak azért sem fogadható el, mivel közel kétszáz esztendővel kelt az események után és mert állításainak bizonyítására csupa holt tanukra hivatkozik. Természetesen még kevésbé fogadható el Girolamo Angelilának hatvan évvel később írt «története», amely újabb források előkerülése nélkül, tehát tisztán képzeletből újabb részletekkel bővíti Tolomei elbeszélését.

Nem sokkal szerencsésebb az építészeti adatokra való hivatkozás sem. A legenda védői ugyanis sokáig arra hivatkoztak, hogy a loretoi ház méreteiben és építő anyagában pontosan egyezik a Názáretben maradt alap méreteivel és anyagával. Ezzel szemben a kritika utal arra, hogy a régi szentföldi útleírásokban semmi nyoma nincs a názáreti szent háznak; de még abban az esetben is, ha valóban elkerülte volna a századok pusztításait, legkésőbb 1263-ban a szaracénok benyomulása alkalmával meg kellett volna semmisülnie.

A dolgok mai állása szerint tehát a szent ház történeti hitelességét tudományosan nem lehet bizonyítani. Ez a megállapítás természetesen semmit sem változtat azon a tényen, hogy sok hívő ma is valóságnak fogadja el a legendát; még kevésbé érinti azt a történeti igazságot, hogy Egyház búcsújuk engedélyezésével és külön ünnep és officium elrendelésével jelentékenyen előmozdította a legenda terjedését és megerősödését; mert nyilvánvaló, hogy ezzel az Egyház csupán a legenda magvát, a *Boldogságos Szűz tiszteletét akarta előmozdítani*. Ami a kérdésben történeti, annak eldöntését az ember kutatás számára tartja fenn; őt az egészben csupán a természetfölötti, a jelen esetben a szent Szűz tisztelete érdekli.

Dr. Balanyi György.

*) Testvérilapunk, a Szentföld, márciusi számában rövid véleményt mondott P. Juhász Vince O. F. M. Szűz Mária názáreti házacskájával kapcsolatban a loretoi házról. Mivel kedves olvasóink köréből ez a cikk viszhangot váltott ki, leközöljük itt hazánk egyik tekintélyes tudósának véleményét. Azt is megjegyezzük, hogy Loreto valóban egyik legkedvesebb kegyhely és ott Szűz Mária sok szeretetben részesíti a lelkeket. Tehát mint a tekintélyes piarista tudós is megjegyzi, a legenda történeti hitelessége nem érinti azt a nagy tiszteletet, amelyben ott Szűzanyánk részesül, és semmit se változtat Loreto-nak kiváltságos helyzetén. Jó azonban tudnunk, mi itt a történeti igazság.

A terciárius ifjúság levelesládájából.

Lelkemből szeretett jó Testvérem!

Szeretném, ha felelnél nekem következő kérdéseimre: Minek van szárnya a madárnak, ha lépesvesszőre ül? ... Minek van hulláma a folyónak, ha fenékgig fagy? Minek van napsugár, ha egyesek pincékbe zárkoznak előle? És minek vagyunk Atyánknak gyermekei, ha nem hat át bennünket e „gyermekség“ tudata, szelleme?

Mikor csendes, csillagos éjtszakán lágy szellő suhan végig a Szahara végtelen homoksvatagján s a kis porszemek milliárdjait egymáshoz üti, úgy hangzik ez, mintha egy halálra sebzett óriási vadnak fájdalmas nyöszörgése volna. Azt mondják: sir a svatag; panaszkodik, hogy terméketlen puszta és nem hullámozó kalászkok, mosolygó gyümölcsök édene, paradicsoma... — Ó, de sok ifjú lélekből törnek ki hasonló síró panaszhangok, — és úgy fáj ez annak az Atyának, akinek gyermekeivé lettünk!

Élni igen nehéz mesterség! Bizonyítják a kórházak, a bolondházak, börtönök... Mily keservesen tudnak „élni“! Mert kevés az evangéliumi ember. Ezeknek Mestere: Szent Ferenc, a legnagyobb életművész, az evangéliumi élet Csillaga. — Valaki egyszer kitalálta azt a bölcseséget, hogy ha az ember mindig ugyanazt a csillagot nézi az égen, a csillag egyszer csak megindul és lejön hozzá... A mi életünk célja: állandóan annak a szellemnek, léleknek nézése, tanulmányozása, amely Szent Ferencet eltöltötte, akit bátran nevezhetünk életünk Csillagának, mert több fénybe, világosságba, boldogságba borítja életünket. Ezért lettünk követői is, hogy a mi lelkünkben is kivirágozzék az igazi Élet!

És követői közül is mégis olyan soknak svatag a lelke... Talán Neked is, Ifjú Testvérem? ... Pedig tudod, mi a legnagyobb boldogság? — Dicsekedni a Zsoltárossal: „Ifjúságomtól fogva hívtál meg engem!“ A jó Isten különböző időkben szólit munkára, hivatásra. Legyünk hálásak a hivatásért és hűen használjuk a kegyelmeket.

Ne panasz, hanem a boldogság tudata legyen számunkra az a tény, hogy korán ébredünk öntudatra és lépünk a mélységek útjára. . . . Mikor érezzük ezt igazán? Ha egyik tudunk lenni a szeretetben és az eszmének szolgálatában, s nem külön utakon keressük a szentséget, a jót.

Drága Testvér! Bizonyára előtted is jellemezték már úgy a III. rendet, mintha az csak jámbor asszonyok számára való, vagy aggok háza volna. Én is hallottam és azt feleltem erre: Vaktól nem kérünk véleményt a virág szépségéről, sükettől sem a zene andalító hatásairól, mert miként a süket a zenéhez, a vak a színek szépségéhez nem ért, éppen úgy fogalma sincs a III. rend szelleméről annak, aki az ifjúságot ki akarná zárni az „Ifjúság Királyának” követéséből. Mi pedig pezsdülő ifjúság vagyunk és visszhangzik bennünk a szebb és jobb szolgálatra hívó atyai szó!

A külön „Ifjúsági szakosztály” létjogosultságát a rendi község szakosztályai sorában senki sem vitathatja. E nélkül a rendi község olyan, mint a kert virág nélkül, mint a család mosolygó gyermekek nélkül. Az ifjúság lelki igényei más módon való kielégítést kívánnak, mint a felnőtteké. Érezniök kell, hogy nem pusztán imatársulatba léptek. Azért a nekik való működési keretek közé állítsuk őket.

Alakítsuk meg tehát mindenütt a külön „Ifjúsági Szakosztályokat”. Legyen képviselőjük is a Tanácsban, inkább az idősebbek közül (olyan „protektor” féle). Legyen egy ifjúsági vezető helyettesel, akinek a munkaköre magyarázatra nem szorul. Választás útján kinevezendő tisztek: titkár, jegyző, pénztáros, könyvtáros, háziasszony (háznagy). Hivatásuk: világos. — Feltétlen szükséges továbbá a szakosztályoknak alosztályokra való tagolása: 1. „Eucharisztikus Kör”. Önképzőkör jellegű. A tagok tanulmányok, felolvasások, pályázatok, szavalatok, stb. útján egymásban nevelik a ferences szellemet. — 2. Énekkar. Gyakorló énekórákon tanult szép énekeikkel szerepelnek a rendi miséken, gyűléseken, ünnepélyeken. — 3. Műkedvelő gárda. Hivatásuk: ünnepélyek, szindarabok rendezése, kirándulások szervezése. — 4. Kézimunka-osztály. Összejöveleiken dolgoznak az otthon javára, missziós szentföldi tombola érdekében, stb. — Mindegyik alosztály külön tiszttal bír a szükség szerint. Külön összejöveleket tartanak megállapított időkben. Az egész ifjúság havonta legalább egyszer összgylést tart ünnepélyes formában. (Ekkor lehet az Euch. Kör szereplése is!) Az igazgató atya vagy a vezető mondjon ilyenkor egy kis buzdítást is. A tárgysorozathoz bárki hozzászólhat! — Jegyzőkönyv, pénztári napló, zenetár, alosztályi működési naplók vezetése igen fontos! (Egyéb szükségletek: részletkérdés).

Hogy az ifjúság miképpen kapcsolódhat be a rendi község más szakosztályaiba, erről a legközelebb!

P. Sall Szilveszter ofm.

Örölnénk, ha az egyes ifjúsági szervezetek nekünk vagy P. Szilveszternek beküldenék működési, szervezkedési eredményeiket, fényképüket.

Rendi hírek.

A DOMBOVÁRI RENDI KÖZSÉG BESZÁMOLÓJA. A 65 tagot számláló kis rendi községünk lelkiékben elmélyedésre és buzgóságra törekedett. Körmeneteken testületileg vett részt, a plébánia szentségimádási napján pedig külön imaórában fejezték ki legmélyebb hódolatukat a testvérek a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Az eucharisztikus szentév sikeréért az év minden ünnepnapján a III. rendi otthonban litánia volt s ezenkívül közös keresztúti litániát végeznek a testvérek.

Ezidén is tovább folytatta a rendi község a máriagyüdi kegyhely szépítésére 3 éven át vállalt gyűjtési akciót. 51 pengő gyűlt össze e célra. Az év folyamán egy szegény rendi testvérünknek nyújtottunk segítséget.

Kis rendi községünk jó munkával és buzgósággal iparkodik rendeltetési céljának megfelelni.

P. LOMBOS LÁSZLÓ OFM. kínai misszionáriust a Propaganda Fide paoking-i prefektussá nevezte ki. Így az önálló kínai misszionáknak ő lett az első egyházi feje. P. László Szentföldön kezdette el a missziós munkát, majd Amerikában folytatta és onnan jutott el Kinába. Mikor nehéz munkájához Isten áldását kívánjuk, egyúttal őt a hívek szeretetét is ajánljuk, mert csak így valósíthatja meg lelki és anyagi áldozatot követelő terveit.

P. TAKÁCS INCE OFM. teológiai tanár Szombathelyen a kettős szentév alkalmával a budapesti Pázmány-egyetem bekebelezett doktora lett a hittudományi karon. Szép irodalmi munkódásával, különösen az egyháztörténelmi téren, érdemelte ki ezt a szép kitüntetést. Mint lapunk írójának is őszinte szívvel gratulálunk!

BAYLON SZT. PASKÁL villareáli templomát rombadöntötték a vörösök és Szentünk ereklyéit elhamvasztották. Most az Eucharisztikus Kongresszus vendégei között Bolívia püspöki karát és a bolíviai kormányt *Aspe Tamás* OFM Cochabamba (Bolívia) püspöke képviselte, Chíminto P. János, Mercedes püspöke pedig Argentínát. A két nemes ország képviselői bejelentették, hogy a XXXIV. *Euch. Világkongresszus* emlékére újra felépítik Villareálban Bajlon Szt. Paskálnak, az *Euch. Vi-*

lágkongresszusok védőszentjének templomát, amelyben eddig Szentünk annyi csodát művelt.

HORTAI SZT. SZALVÁTOR tiszteletére nagy ünnepséget rendeztek Cagliariiban (Sardinia). A pápa Őszentségét Salotti Károly bíboros képviselte. XI. Pius pápa sürgönyileg küldötte áldását a megjelenteknek, és hangsúlyozta, hogy kövessék Szt. Szalvátor termékeny hitét és fáradhatatlan apostolkodását. P. Bello M. Lénárt rendünk generálisa elrendelte, hogy mindenütt hálaünnepségeket kell rendezni Rendünk új szentjének megismertetésére, hogy gyakorlatias életét minél többen kövessék az alázatos egyszerűség, feltűnést kerülő apostolkodás és az isteni Gondviselésbe vetett hit terén.

RODOS ÚJ ÉRSEKÉT, a ferences Acciari Ambrust júniusban szentelték püspökké Porziunculában vagyis inkább annak pápai bazilikájában. Szt. Ferenc rendtartományának volt provinciálisa, amikor érsekké kinevezte Őszentsége.

AZ UTOLSÓ VACSORA TERMÉT *Prandi Adorján* mérnökprofesszor előadása szerint a XIV. században a ferencesek hozták rendbe és ázóta körülbelül ugyanazon állapotban maradt (gót stíl).

UTÓLAGOSAN RENDEZTE Őszentsége engedélyével a Szerzetesek Ügyeivel foglalkozó kongregáció (1938. máj. 2.) mindazokat a hibákat, amelyek 1933. dec. 4. óta a rendiközségek felállítására, a terciáriusok beöltözésére és fogadalma körül elfordultak, de ezt kijavítást a kongregáció rendelkezésének értelmében be kell vezetni a Terciárius Törzskönyvbe. 1938. máj. 7-én P. Bello M. Lénárt rendi generálisunk erre vonatkozólag magadta rendünkben a fölhatalmazást.

AZ OLASZ TERCARIUSOK újból nagy kongresszust tartottak. Minden jel arra vall, hogy olasz terciárius testvéreink nagy lendülettel haladnak előre. Egyre gyakorlatiasabban szervezkednek, minden időszerű kérdésben együtt harcolnak az Egyházzal, plébánosaikkal. Nagy lendületet adott szervezkedésüknek a Központi Terciárius Ház Rómában. Még idejében észrevették, hogy nem elég csak imádkoz-

gatni és itt-ott csendben valamit ten-
ni, hanem erélyesen látnak hozzá a
modern élet kérdéseinek bogozgatásá-
hoz. Hasonlóan kezdenek egyre komo-
lyabban apostolkodni a franciák is,
különösen az ifjúsági mozgalom te-

rén. Elvük: Amelyik rendiköztségben
nem karolják fel a mindenrangú és
rendű ifjúságot, ott önmagát ítéli ha-
látra a rendiköztség! Igazuk van. Ná-
lunk is ideje volna már ennek a ko-
moly főismerésnek... míg nem késő!

Minél több rendiköztség küldjön ki valakit a kiskünnfélegyházi kurzusra!
Sok érdekeset tanulnak és hasznát veszik!

Könyvkritika.

NAPKELET ÉS NAPNYUGAT. Élő szellemek hódolata az Oltári-
szentség előtt. Összeállította *Bangha Béla S. J.* Pázmány-kiadás. Ára 2.50.

Megjelent az Eucharisztikus Világkongresszus eszméinek legszebb és leg-
maradandóbb összefoglalása, a világkongresszus egyik legvonzóbb és legtar-
talmasabb emlékkönyve. Magába foglalja a ma legjelentékenyebb szellemei-
nek nyilatkozatait, részint az Oltáriszentségről, részint a budapesti kongressz-
usról. Filozófusok, államférfiak, írók, katonák, közszereplők, politikusok
szólalnak meg sorra a könyv lapjain. Egyik-másik egy-egy műveltség, egy-egy
világrész vagy szellemi irány képviselője. Hogy csak éppen a legélesebb idegen
nagyságokat említsük: szerepelnek a könyv lapjain Yu-pin püspök, Claudel,
Franco és Moscardo tábornokok, Valera köztársasági elnök, Faulhaber bíboros
és még mások.

Mindenkinek, aki maradandó emléket akar szerezni arról a szellemi tartalomról,
amely az Eucharisztikus Kongresszust eltöltötte, meg kell szereznie a
finom kiállítású kötetet. Minden jobb könyvkereskedésben kapható. A ki-
vételes finom nyomdai kiállítás a Szent István-Társulat nyomdájának mű-
vészetét dicséri.

MIKLÓSI LÁSZLÓ: *Magyar hősök öt világrészen keresztül.* Második
kiadás. A szerző kiadása. Ára 3 P.

Mikor ezt a könyvet olvassuk, örömmel látjuk, mennyire lelkesedett min-
dig a magyar katolikus világ Krisztus Egyházának terjesztéséért. A nagy ki-
terjedésű és sok munkát igénylő mű tiszteletet érdemel. Érdemes gyakran
olvasgatni, hogy bennünk is égjen az apostoli tűz.

Jól jegyzi meg, hogy a szentföldi misszionáriusokról szóló rész nagyon
hiányos. Pedig SZENTFÖLD címen *Uzdóczy-Zadravec István OFM.* püspök úr
szerkesztésében 1931-ben két hatalmas kötet jelent meg a Szentföldről. Az
I. kötetben a 293. oldaltól talált volna elég adatot. Ezek rávilágítanak arra a
nagy érdeklődésre, amely hazánkban a Szentföld iránt mutatkozott. *Pécsváradi
Gábor* ferences rendtartományfőnök nem a XVII. században működött Szent-
földön, hanem 1514-től 3 évig. Társa volt *Pásztói János.*

Szeretnénk, ha a következő kiadásban lehetőleg teljes számban olvashat-
nánk a magyar szentföldi misszionáriusokról. Megérdemlik a legszentebb he-
lyek őrei és a közel Kelet hittérítői, hogy ők is ott legyenek a Magyar Hősök
között!

Szerkesztői üzenetek.

M. nővér. Nem tartom ferences szel-
lemnek azt a lelkületet, amely csak
ehhez vagy ahhoz köti a szeráfi rend
szeretét. Mi szeráfi Atyánk fiai va-
gyunk, és örülünk, hogy azok lehe-
tünk. Őt keressük és nyomdokain a-
karunk járni. Másnak kedvét és tet-
zését nem keressük, mint az Úr Jé-

zusét szt. Atyánk nyomdokaiban. Kül-
önösen hat tehát az, ha mindig csak
egy-két emberről beszélünk és csak
azok után akarunk haladni. Senkise
nélkülözhetetlen, mert mindenkit szász-
szorosan pótolhat a Gondviselés, ha
föltétlenül rábízunk magunkat... ö. N.
J. Bd. Köszönjük a bélyegeket.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR O. F. M. szentföldi biztós.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XII., Heinrich István-utca 3—5.
Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány.

MINDENKI szeretettel beszél a MAGYAR SZENTFÖLD terveiről és modelljéről.
Aki látja, az meg is szereli és apostolává válik.

Mit tegyünk érte ?

1. Szervezkedjünk !

Minden községben, plébánián, rendi községben egyesületben, vállalatban, műhelyben legyen valaki, aki a Magyar Szentföldért dolgozik!

2. Miért ?

Mert ez idehozza nekünk a Szentföldet Budapestre, hogy mindenki láthassa és lelkileg felüdülhessen benne.

Seholsem szemléltetik úgy Jézus életét, mint a Magyar Szentföld szentélyei és a szentföldi múzeum.

Jézus innen sok lelket vonz majd magához . . . és a legszegényebb is eljuthat a Golgothára, a Szentsírba, Bethlehem Szt. Barlangjába, imádkozhat a názárethi házban stb . . .

3. Dolgozzunk,

hogy hazánk öt éves tervébe ezt is helyezzük bele, mert ez nemcsak munkát és kenyert ad sok munkásnak, iparosnak, művésznek, hanem édes hazánk hírnevét is nagyban növeli és egész Európából idehozza a Szentföld barátait a tervezett 18 szentföldi szentély.

4. Értessük meg

mindenkivel, hogy amit erre áldozunk, az százszorosan visszatérül nemcsak anyagiakban (idegenforgalom stb.), hanem lelkileg is kibeszélhetetlen kincsét jelent (ifjúság nevelése, Evangélium megértése stb).

5. Vállalják

az egyes testületek, oltáregyletek, rózsafüzér-társulatok, Credók, kongregációk, terciárius községek, hivatalok, vállalatok, községek, plébániák stb. egy-egy szentély vagy oltár, múzeumi terem stb. építését. Egy szentély fölépítése 20.000 P, de az oltárok stb. kevesebbe kerülnek. Kb. 25 oltár lesz.

6. A Pro Terra Sancta-gyűrűket

igyekezzünk mindentelé terjeszteni, mert nemcsak segítjük vele a Magyar Szentföld fölépítését, hanem rendkívül szép tárgyat is kapunk, amelyet hordozhatunk is. Az ezüstgyűrű ára 3P. Az aranygyűrű megváltása legalább 150 P, mert alapító tagságot is jelent. Az árat küldjük be a „SZENTFÖLD”, Budapest, 6.063 számú csekken. Előre szedjük be a megajánlott összegeket és csekken küldjük be a szentföldi zárdának Budapest. XII. Heinrich István-u. 3-5.

Még ma rendelje meg a „**MAGYAROK ÁHÍTATA**”

című római katolikus ima- és énekeskönyvet. Az amerikai magyar papság útmutatása szerint összeállította két ferencrendi atya.

Felhívjuk Olvasóink becses figyelmét az amerikai magyarság fenti imakönyvére. Rövid idő alatt most jelent meg már II. kiadásban.

Tudva azt, hogy sok magyar hívőnek itthon is, csak azért nincs imakönyve, mert nem bírja az elég drága kereskedelmi áron adott imakönyveket megfizetni, kértük a szerzőket, engedjék meg, hogy nyomdai, önáron árusíthassuk itthon is e könyveket. Erre azt választották, hogy addig, míg az összes példányok el nem készültek és Amerikába ki nem mennek, árusíthatjuk 1'80 P. áron.

Mit kapunk ezért az 1'80 P.-ért?

Egy teljes vászonba kötött, 448 oldalas oly imakönyvet, amelyért kereskedésben legalább 3'50 pengőt kérnek.

A könyv megrendelhető szerkesztőségünkben (Budapest, XII., Heinrich István-u. 3-5). Aki megveszi, a Szentföldet is támogatja.

LINKE URI DIVAT

MARGIT-KRT. 51. SZ. ATRIUM MOZGÓ MELLETT!

Férfi fehérműek, divatickek, pyjamák, házi kabátok, nyakkendők, zsebkendők, stb. nagy választékban olcsó és jó minőségben.

Hozott anyagból fehérmű varrását is vállalom.

TELEFON: 153-719.

TRUNKHAHN SZÖVET
ÖNMAGÁT AJÁNlja...

*Közvetlen
a gyártólvásároljon
gyapjúszövetet!*

KÉRJEN MINTÁKAT
TARTÓSSÁGI GARANCIA

ELADÁS: IV. PROHÁSZKA OTTOKÁR-U. 8. VI. TERÉZ-KRT. 8.

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS KÉZBEN LEVŐ EGYETLEN POSZTÓGYÁRA!

Budai lerakata: Margit-körút 50.

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás
Közismert és a legjobb

Harmonikumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknak.
Magyarországban vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumraktár!

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52 — Fizetéskezdvevény! — Sürgőncim: Harmonihörl.

